
Søndag efter Jul 1928

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Søndag efter Jul 1928	4
Julesøndag	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Søndag efter Jul 1928

Julesøndag

Prædikedag Julesøndag

Prædikedato 30. december 1928

Prædiketekst Lukas 2,33-40

Prædikested Vedersø Kirke ?

Prædiken ID P301228-01

Kilde KMF-nr. 26.14.01

660 135 100 155

Søndag efter Jul.

Der er en egen Stemning over disse Dage ml. Jul og Nytaar. Halvhelligdage kaldes de, og det er et godt Navn for dem. Julens Afglans ligger hen over dem. Det er lige som en Aftenstund, man har haft kære Fremmede, de er lige gaaet, alle Lysene skinner endnu, og man sætter sig ned i Sofaen, lykkelig og lidt træt og tænker over Aftenen eller snakker med sin Kone om den. Ja, saadan vil *de* føle det, der virkelig fejrede Jul. Der er jo mange, der egentlig ikke mærke til Julen — enten bliver den dem en Skuffelse — og saa glæde de sig jo over, at Hverdagene nærmer sig igen — eller ogsaa er den dem bare noget, der jo nu engang er og altsaa gaar til paa denne Maade. Men hvad enten vi nu har haft det saadan eller saadan, saa kommer jo Ev. til os i Dag og fortæller os om de to gamle Folk, som Livet havde afklaret til de foldede Hænder, det nikkende Hoved og den smilende Mund. Ja, afklaret, siger jeg, for man bliver ikke som Simeon og Anna uden at man har oplevet noget, har staaet i Stormene. Om Anna ved vi jo, at ydre Storme har gaaet over hende, 7 Aars Ægteskab, det er kort, de mange, mange Aars Enkestand — aah ja, Enkestand er lang, og Alderdommen, der nu var kommen til, og som altid gør ene — Lykke for hende, at Gud havde styret det saadan, at hendes Karakter var faldet ud til: ikke

at vige fra Helligdommen, men tjene Gud med Faste og Bønner Dag og Nat! Og Lykke for hende, at hun endog med de gamle jordiske Øjne skulde faa at se, hvad der komme ud af at tjene Gud med Bønner og Faste Dag og Nat — de fleste af os faar det først at se med de Øjne, hvis Taarer Gud har aftørret paa sit Skød. — Og gamle Simeon, ja, hvordan hans Liv er gaaet i det ydre ved vi ikke; men hans indre Liv har været rigt; ellers kunde han ikke, strax han ser Barnet, forstaa, at det kom ikke blot til Oprejsning, men ogsaa til Fald. Som han staar der den gamle krøgede Mand med de milde Øjne og de hvide Lokker ned over Skuldrene, kommer det pludselig over ham noget myndigt og stort, den skrøbelige Stemme faar profetisk Anklang. Jo, han har oplevet noget, forstaaet, at Menneskesindet er en Hvirvel af Tanker, og at naar Jesus kommer, da er det til Oprejsning for somme af disse Tanker, men sandelig ogsaa til Fald for andre dem.

Saadan er der baade Ydmyghed og Styrke, Mildhed og Urokkelighed over de to gamle rokkende Mennesker i Texten i Dag. Tro mig, de har begge to tit ønsket sig Hjemlov og stundom troet sig glemt af Gud. Men Gud vidste nok, hvorfor han dog leve; de skulde leve, til deres Forhaabningers Krone kunde sættes paa de hvide Haar, og de skulde leve for at naa til den Dag, da de kunde tale til Vedersø Menighed igennem Aartusinder. Ja, Gud har Raad! maaske har han brugt 80 Aar for to Menn. d.e. 160 Aar ialt for at faa skabt denne ene uforglemmelige Stund. I vore Modgangstimer, de trange Tider, der langsomt skrider, lad os der huske paa, at nu ælter Gud Leret, dette tilsyneladende unødvendige og skadelige og onde det er Guds Forberedelse, det er Gud, der forbereder den Time, der har Brug for os, den Time, vi skal leve Livet for og Evigheden paa.